

§ 51 tr. ř. příslušnému k samostatnému projednání a skončení. Zemský trestní soud v Brně neuznal usnesením ze dne 12. dubna 1928 svoji příslušnost a vrátil spisy krajskému soudu v Hoře Kutné k příslušnému jednání. Vzhledem k zásadě § 173 druhá věta tr. zák., platné pro všechny majetkové delikty, jež pojí více zločinných útoků i na různých místech spáchaných v jeden zločin, sluší řešiti otázku příslušnosti v souzeném případě nikoli podle předpisu § 56 tr. ř., nýbrž podle předpisu druhého odstavce § 51 tr. ř. Rozhodným jest mezi soudy v úvahu přicházejícími předstížení a podle třetího odstavce § 51 tr. ř. předstihl ten soud, jenž první předsevzal úkon vyšetřovací, tedy v souzeném případě krajský soud v Hoře Kutné. Příslušnost takto založená nepomíjí tím, že tento krajský soud posuzuje nesprávně věc s hlediska § 56 tr. ř., vyloučil případ, stavší se v obvodu zemského trestního soudu v Brně, podle § 57 tr. ř. a postoupil věc podle § 58 tr. ř. tomuto soudu k dalšímu jednání, poněvadž nejde tu o souběh více trestných činů, nýbrž o jednotný zločin podvodu, ve více útocích a na různých místech spáchaný. Bylo proto příslušným uznati krajský soud v Hoře Kutné.

Čís. 3229.

Aby bylo lze mluvíti o nedostavení se soukromého obžalobce k hlavnímu přelíčení ve smyslu a s účinky § 46 tr. ř., je třeba, by mu byla ve smyslu druhé věty § 221 tr. ř. řádně oznámena doba nařízeného hlavního přelíčení.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1928, Zm I 307/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. dubna 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle § 23 zák. ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost soukromého obžalobce je oprávněna, ovšem nikoli z důvodů zmatečnosti podle čís. 3 a 9 písm. c) § 281, nýbrž z důvodu podle čís. 9 písm. b) téhož paragrafu. Předpisu první věty § 221 tr. ř. se stížnost s hlediska čís. 3 § 281 tr. ř. dovolávati nemůže, poněvadž není podána obžalovaným, a pro uplatňování důvodu zmatečnosti podle čís. 9 písm. c) § 281 tr. ř. není tu touto statí zákona předpokládaného rozsudkového výroku. Rozsudek je však právně mylným, pokud spojil účinky, nastávající po rozumu § 46 tr. ř. a vedoucí podle § 530 tr. zák. k zániku stihání, se skutečností, že soukromý obžalobce nebyl přítomen dne 3. dubna 1928 o 2½ hod. odpo. při zahájení hlavního přelíčení na tu dobu nařízeného. Neboť, by bylo lze mluvíti o nedosta-

vení se soukromého obžalobce k hlavnímu přelíčení ve smyslu a s účinky § 46 tr. ř., je třeba, by byla soukromému obžalobci ve smyslu druhé věty § 221 tr. ř. řádně oznámena doba nařízeného hlavního přelíčení. Jen pak je jeho nepřítomnost nedostavením se, výronem jeho rozhodnutí se, nepřijítí ku hlavnímu přelíčení, neb účinkem okolností, jež mu zabránily vyhověti obsílce, ač zamýšlel tak učiniti. V souzeném případě byla ve vyrozumění obou stran o hlavním přelíčení uvedena jiná, pozdější hodina, než na kterou bylo hlavní přelíčení předsedou vskutku nařízeno. Hodina, na kterou hlavní přelíčení vpravdě bylo ustanoveno, a kdy pak bylo vyvoláním věci zahájeno, soukromému obžalobci předem oznámena nebyla. Nelze tedy o soukromém obžalobci tvrditi, že se ku hlavnímu přelíčení ve smyslu § 46 tr. ř. »nedostavil« a nebylo tu proto podmínky, za níž by mohlo dojítí k uplatnění právní domněnky § 46 tr. ř. Neshoda mezi obsahem předsedova ustanovení o době hlavního přelíčení a mezi obsahem obsílky nebyla ovšem nalézacímu soudu v době hlavního přelíčení a usnášení se o rozsudku známa; nicméně zavinuje objektivní nesprávnost a právní mylnost rozsudkového předpokladu, že obžalovaný musí býti sprostěn pro zánik obžalobcova nároku na jeho odsouzení. Věcně nemůže zrušovací soud rozhodnouti pro nedostatek skutkových zjištění ve věci samé. Bylo proto uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3230.

Poznatelnost a předvídatelnost nebezpečí je stěžejním předpokladem, který propůjčuje jednání (§ 335 tr. zák.) znak trestnosti.

Pokud jest přípustno předjížděti po nedovolené (levé) straně.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1928, Zm II 237/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 25. dubna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Podle zjištěného skutkového stavu věci a závěrů nalézacího soudu zavinil úraz poškozeného sběh těchto okolností: 1. poškozený František B.a) měl svůj povoz více na pravé straně silnice, b) sám šel po levé straně silnice, c) měl v ruce kožené opratě natažené přes šířku silnice mezi ním a povozem, 2. obžalovaný Ludvík M. a) předjížděl B-ův povoz po nesprávné straně levé, b) nebyl pánem své rychlosti. Vidí pak B-ovo zavinění v tom, že měl vůz na nesprávné straně silnice, u obžalovaného pak v činech pod a) a b) uvedených a dochází k závěru, že hlavní vinu na neštěstí má obžalovaný. S tímto závěrem nelze souhlasiti, neboť na-